

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA SOVIETICĂ MEREU ÎN FRUNTE

Anul 1960 se întrevide din primele sale zile ca deschizător de noi perspective pentru sborurile în spațiul cosmic. Comunicatul Agenției TASS din 7 ianuarie cuprinde în puține cuvinte un vast program de activitate a oamenilor de știință și a constructorilor de rachete din Uniunea Sovietică, realizabil în viitorul apropiat. Tema imediată o constituie încercările de lansare a unor puternice rachete, purtătoare de containere foarte grele, cu traiect de zbor și mai precis decât ceea ce s-a obținut până acum. Se caută a se crea în acest fel sateliți artificiali ai Pământului cu posibilități largite, precum și nave cosmice care să permită o mai completă explorare a Lunii sau să fie capabile de a se apropia de planetele sistemului nostru solar, în primul rând de cele mai apropiate adică de Venus și de Marte.

Intr-adevăr, aparatura primilor trei sateliți sovietici a înregistrat și ne-a transmis date extrem de importante privind razele cosmice care sosesc la noi din adâncurile Universului, asupra presiunii și temperaturii atmosferei la înălțimi foarte mari, asupra straturilor de aer ionizat care intervin în propagarea undelor de radio în jurul Pământului, asupra caracterului și frecvenței micro-

Prof. FLORIN CIORĂSCU
director adjunct științific al Institutului
de Fizică Atomică al Academiei R.P.R.

meteoritelor dintre care cei cu dimensiuni ceva mai mari dau naștere cunoscutelor stele căzătoare. Tot sateliți sovietici au condus la descoperirea a două briuri de radiații foarte intense care înconjoară planeta noastră, precum și a unui sistem de curenți de mare înălțime, care pun într-o lumină nouă problemele vechi, încă nerezolvate, a furtunilor magnetice și a aurorelor boreale. Apoi navele cosmice sovietice, în special cea de a doua, au îmbogățit considerabil cunoștințele noastre de astronomie. În deosebi, cunoaștem azi fața Lunii care era până acum ascunsă vederii noastre și avem culese o serie de date importante privind compoziția așa-zisilor „nori cosmici” de materie foarte rarefiată din spațiul interplanetar.

Totuși, cunoștințele astfel căpătate nu sînt încă complete. Este nevoie ca fenomenele la care ne-am referit să fie cercetate mai în amănunt, să fie măsurate cu mai mare precizie factorii care hotărăsc asupra existenței lor, iar rezultatele strînse să fie supuse unor verificări repetate. Este nevoie de aceea ca containerele sateliților artificiali să fie utilizați cu aparate mai complexe, cu funcționare mai sigură și mai îndelungată. O asemenea aparatură, ocupînd evident un volum mai mare și fiind mai grea, nu poate fi cuprinsă decât de containere mai mari, iar motoarele rachetelor de lansare trebuie să dispună de puteri crescute în mod corespunzător. Mai mult, se speră că în asemenea condiții, sateliții ar putea transporta și lunete sau telescoape astronomice cu care să se studieze planetele și stelele, inclusiv Soarele, în împrejurări mai favorabile decât de la suprafața Pământului, unde factorii atmosferici perturbă puternic imacinatele date de aceste instrumente.

O altă problemă de mare importanță o constituie revenirea pe Pământ, fără vătămare, a sateliților sau a navelor cosmice. Intr-adevăr întreaga lume este preocupată de întrebarea: cînd va putea pleca de pe Pământ primul astronaut? Răspunsul este simplu: atunci cînd va fi posibil să se și întoarcă. Realizarea condițiilor de întoarcere este mai complicată. Este nevoie ca motoarele sateliților sau navei cosmice să funcționeze atunci și ca frînă pentru a împiedeca ciocnirea acestora de suprafața Lunii sau distrugerea lor prin frecare cu aerul atmosferic. Containerele respective vor fi îngruiate astfel și de aceste motoare, precum și de dispozitivele pentru comanda și controlul lor automat, cel puțin în faza de încercări în care astronautul nu va putea fi prezent și el în container.

Progresul în acest domeniu este atât de rapid, încît nu este exclus ca și această fază să fie foarte apropiată. Gîndiți-vă că nu au trecut decât patru ani de cînd un savant englez povestea că sborul între Pământ și Lună nu poate fi posibil decât în secolul XXI, lată însă că două nave sovietice au și parcurs această rută. În realitate, dificultățile legate de automatizare nu par a fi de neînviș, singura problemă fiind azi doar aceea a unor motoare cu reacție mai puternice. Este și problema de care se preocupă azi oamenii de știință sovietici.

În ceea ce privește sborul fără oameni spre alte planete, acesta este hotărît acum doar de precizia lansării. Este într-adevăr vorba să lovesti o țintă aflată la o distanță de circa 80 milioane de kilometri și chiar dacă această țintă ar avea dimensiunile Pământului, lucrul nu este ușor. Însă o rachetă dotată cu motoare pentru corecția traiectoriei și acționate automat prin mijloace de radiolocație proprii, ar putea trece cu ușurință peste această dificultate.

Desigur că cele de mai sus nu ar fi putut constitui cu cîțiva ani în urmă decât un material pentru o povestire fantastică. Este drept că fantastic se arată a fi azi ritmul în care progresa știința și tehnica în mințile iscusite și în mințile înaripate ale oamenilor sovietici. De aceasta nu a tinut seama însă mai sus pomenitul savant englez.

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 62 • Seria II • Nr. 629 • Miercuri 13 ianuarie 1960 • 8 pagini — 15 bani.

La cursul cu bibliotecarii din raionul Medgidia. În fotografie: bibliotecarele Victorița Sincariuc, Viorica Sodelea și Amet Merzie.

Consfătuirea DE LA COLTUȚUL ROȘU

În ultimul timp activitatea culturală la Cristian, regiunea Stalin, s-a îmbunătățit și, ceea ce este mai important, această activitate a devenit strîns legată de sarcinile economice concrete. Dat fiind că întreaga comună este colectivizată atenția este îndreptată spre întărirea gospodăriei colective.

La puțin timp după Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 decembrie, 1959 căminul cultural a organizat în cadrul colțului roșu o acțiune care fără îndoială va duce la dezvoltarea gospodăriei.

„Era într-o joi după amiază, zi în care în mod obișnuit numeroși colectivisti umplu sala colțului roșu al gospodăriei, unde se țin cursurile agrotehnice. Inginerul Francisc Armeanca tocmai terminase de predat lecția despre assolament și rotația culturilor, cînd la masa acoperită cu pinză roșie trecu un om care nîmă mai adineaori ascultase atent lecția. Era Niculae Moldoveanu, secretarul comitetului de partid.

— Ne-am gîndit, încenu el, privind spre directorul căminului și vrînd probabil să arate că acesta nu e străin de ceea ce va spune, ne-am gîndit să discutăm aici un document de mare importanță pentru viața gospodăriei noastre.

Moldoveanu despătură un exemplar din „Scînteia” și le vorbi oamenilor despre expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 decembrie 1959. Cînd ajunse la capitolul despre dezvoltarea culturii porumbului pentru siloz, începu să citească fiecare frază. Partidul le arătă și de astă dată calea spre bogăție.

În timp ce Moldoveanu citea, oamenii din sală făceau imediat legătură între slove și viața colectivei lor. Așa că nici n-a mai fost nevoie să-i îndemne la vorbă. Mulți au dat glas gîndurilor și au

făcut propuneri privind dezvoltarea culturii porumbului pentru siloz.

— Astăzi, la cercul agrotehnic ni s-a vorbit despre rotația culturilor, spuse brigadierul Ion Schraabel. Noi am pus anul trecut porumbul de siloz pe terenuri slabe, neprielnice. Așa-i, tovarășe inginer?

Armeanca încuvîntă din cap. Se bucura că oamenii pun temei pe lecțiile predate de el, că învățătura le este acum ghid în muncă. Își aprinse o țigară și-l ascultă pe Schnabel, care vorbea mai departe.

— Deși planificaserăm să obținem 30.000 kg. la hectar, noi am avut abia 22.000. De ce? Eu cred că aici, pe la noi, s-ar putea obține și peste 40.000 la hectar. Ce părere aveți?

Întrebarea se adresa acum întregii săli. Pe toți îi interesa de ce gospodăria lor nu a izbutit să recolteze o cantitate mai mare de porumb pentru siloz. Mulți se gîndise-ă mai de mult la acest lucru. Dîintr-un colț al sălii, cineva spuse către vecini: „Semintele, semintele”.

Niculae Moldoveanu își roti privirea, căutîndu-l pe cel care avea ceva de spus.

— Hei, moș Boltres, zi-i, să le auzim cu toții.

Cel numit se ridică greoi de pe bancă. Era un om trecut de 60 de ani. Vorbea în cuvinte puține. Se vedea că nu i mare orator, dar știe să pună degetul pe rană.

— Da, sămînța-i baiul. La alte gospodării s-a pus porumb hibrid. Am citit în ziare. Să aducem și noi sămînță mai bună. Asta am vrut să spun.

Inginerul își notă în carnet. Diseară, cînd se va întoarce președintele de la raion, va trebui să discute cu el și problema semînelor. Pe la Cristian timpul este prielnic

pentru cultura porumbului de siloz. Însămînțînd porumb dublu hibrid se va recolta mult de pe un teren mic.

Și vorbele șefului de echipă, Gheorghe Mis, merituau toată atenția. Recolta slabă, față de posibilități, la porumb siloz nu se datorează numai locului sau semînelor, ci și lipsei tocătorilor. Intr-adevăr, S.M.T.-ul nu a putut să îplinească la timp cerințele gospodăriilor pe care le deservea. Această a făcut ca la Cristian să se întîrzie strînsul recoltei de porumb pentru siloz. Iacă deci încă o porțiță prin care se scurgeau roadele colectivei. Porțița trebuia închisă.

Inginerul își notă: „Necesitatea unor tocători proprii” și apoi continuă să fie atent. Au mai vorbit și Voicu Dobrescu, și Mihail Kașper despre înmulțirea numărului de vaci de lapte, despre construirea mai economicoasă a grajdurilor.

Această consfătuire, organizată de căminul cultural la îndrumarea comitetului de partid, s-a terminat la lumina țerurilor. În camera mare a colțului roșu, prin care pluteau nori groși de fum, au mai rămas doar trei oameni: Moldoveanu, Pavel și inginerul Armeanca. Făceau un mic bilanț al rodniciei consfătuirii, cînd tocmai intră și președintele. Au continuat sfatul în patru. Problema în discuție era aceeași — porumbul de siloz.

Peste cîteva zile l-am întîlnit pe inginerul Armeanca la Orașul Stalin.

— Vin de la raion — îmi spusese el vesel. — Ni s-a aprobat sămînță dublu hibrid pentru porumbul de siloz. Acum mă duc să mă interesez de niște tocători. Anul acesta vom cumpăra două.

Consfătuirea ținută la colțul roșu începuse să-și arate roadele.

A CROITORU,

Dorința

Vino-n codru la izvorul
Care tremură pe prund,
Unde prisoa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.

Și in brațele-mi întinse
Să alergi, pe piept să-mi cazi,
Să-ți desprind din creștet vălul,
Să-l ridic de pe obraz.

Pe genunchii mei șede-a-vei,
Vom fi singuri-singurei,
Iar în păr înfiorate
Or să-ți cadă flori de teiu.

Fruntea albă-n părul galben,
Pe-al meu braț încet s-o culci,
Lăsînd pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...

Vom visa un vis ferice,
Îngîna-ne-vor c-un cînt
Singuratece izvoare,
Blînda batere de vînt !

Adormînd de armonia
Codrului bătut de gînduri,
Flori de teiu de-asupra noastră
Or să cadă rînduri-rînduri.

Somnoroase păsărele...

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele —
Noapte bună !

Doar izvoarele suspină,
Pe cînd codrul negru face;
Dorm și florile-n grădină —
Dormi în pace !

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce —
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce !

Peste-a nopții leerie
Se ridică mindra lună,
Totu-i vîs și armonie —
Noapte bună !

De-or trece anii...

De-or trece anii cum trecură,
Fa tot mai mult îmi va place,
Pentru că n toat-a ei făptură
E-un „nu știu cum” și-un „nu știu ce”.

M-a fermecat cu vr-o scînteie
Din clipa-n care ne văzum ?
Deși nu e decît femeie,
E totuși altfel, „nu știu cum”.

De-aceea una-mi este mie
De ar vorbi, de ar tăce;
Dac-al ei glas e armonie,
E și-n tăcere-i „nu știu ce”.

Astfel robîț de-aceeași jale
Pelec mereu același drum...
In taina fermecelor sale
E-un „nu știu ce” și-un „nu știu cum”.

S. SCHIRLIU
Creangă și Eminescu (sculptură)

Un geniu al poporului nostru

La 15 ianuarie, anul acesta, se implinesc 110 ani de la nașterea marelui nostru poet — Mihail Eminescu.

Destinul nefericit, viața de suferință și privațiuni a celui care a dat literaturii noastre o contribuție de neegalat — a fost în fel și chip explicată de ideologia burgheză și moșierimii care au încercat, bineînțeles, să absolve de orice vină oriunduirea vremii. Este bine cunoscută afirmația criticului Titu Maiorescu, reprezentant al ideologiei claselor stăpînitoare, potrivit căreia „Cît i-a trebuit lui Eminescu, a avut el totdeauna”.

O simplă cercetare a scurtei sale vieți — s-a stins la 39 de ani, la o vîrstă cînd geniuul său s-ar mai fi putut manifesta din plin — arată nesfîrșitele chinuri, umilințele morale la care vechea societate supunea îndeobște talentele legate de popor. Scrisorile rămase de la prieteni, documentele vremii arată fără puțință de tăgadă truda de rob pînă la istovire, disprețul și revolta pentru cei care i acaparaseră munca.

Mihail Eminescu este adînc legat de poporul nostru. În poeziile sale ca „Viața”, „Împărat și proletar”, „Junii corupți” etc. străbate dragostea profundă a poetului pentru oamenii simpli, pentru viața lor chinuită.

Cu accente grave răsună în opera sa, suferințele maselor, revolta sa față de nedreapta alcătuire a societății vremii sale. Poetul caută răspuns la multiple probleme în legătură cu viața, cu rosturile ei și ale omului, se străduiește să explice societatea și relațiile din cadrul ei. Eminescu a zugrăvit natura țării noastre ca nimeni altul înaintea lui. Cătreierător neobosit al plaiurilor țării, îndrăgostit pînă la patimă de comorile folclorice ale poporului, Eminescu a șlefuit cu un neasemuit dar de făurar prețiosul tezaur cules de el, creînd versuri de o nepieritoare frumusețe, ridicînd limba literară pe culmi de strălucire neatîns pînă la el.

Eminescu a îndrăgît istoria patriei, momentele glorioase din trecutul țării noastre, opunîndu-le aspectelor întunecate ale timpului său. Inflăcărarea pentru cei care au nutrit idealurile revoluției de la 1848 și-o exprimă în poezii ca „Epigonii”, iar mîndria pentru lupta de eliberare împotriva turcilor, în tablouri de o rară frumusețe din „Scrisoarea a III-a”. Opera sa conține accente critice deosebit de viguroase la adresa jafului nerușinat exercitat de bogătașii timpului său, înfierăază necruțător cosmopolitismul și huzurul claselor avute, corupția și venalitatea partidelor așa-zise, istorice.

Toate acestea dau un caracter profund popular operei sale. Unele dintre poemele sale cum sînt „Ce te legeni codrule”, sau cîntecele sale de iubire au pătruns pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, devenind adevărate producții folclorice.

Nutrînd o dragoste adîncă față de oamenii simpli, frămîntat de grijă pentru soarta lor, Eminescu a visat o lume mai bună, o lume care să nu fie împărțită în „mizeri și bogăți”.

Astăzi, la 110 ani de la nașterea marelui poet al poporului nostru, opera sa găsește întreaga prețuire cuvenită. Explicată și cercetată cu grijă, tipărită în tiraje de masă, ea a pătruns în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, devenînd un bun de preț al poporului muncitor, al maselor de oameni simpli pe care marele poet i-a iubit atît de mult.

ADINA PAULA MOSCU

Eminescu (pictură)

Fragment din poemul EPIGONII

Cînd privesc zilele de-aur a scripturilor romine,
Mă culund ca într-o mare de visări dulci și senine
Și în jur parcă-mi colîndă dulci și mîndre primăveri,
Sau vîd nopți ce-nînd deasupra-mi oceanele de stele,
Zile cu trei sori în frunte, verzi dumbrăvi cu filomele,
Cu izvoare ale gîndirii și cu rîuri de cîntări.

Vîd poști ce-au scris o limbă, ca un fegure de miere :
Cichindeal gură de aur, Mumulean glas cu durere,
Prate firea cea întoarsă, Daniil cel frîș și mic,
Văcărescu cîntînd dulce a iubirii primăvară,
Cantemir eroind la planuri din cușile și pahară,
Beldiman vestînd în stihuri pe războiul iniatic.

Liră de argint, Sihleanu, — Donici cuib de-nțelepciune,
Care, cum rar se întîmplă ca să mediteze pune
Urechile ce-s prea lungi ori coarnele de la cerb ;
Unde-i bou luj cuminte, unde-i vulpea diplomată ?
S-au dus toți, s-au dus cu toate pe o cale ne-nturnată.
S.a dus Pan, finul Pepelei, cel isteț ca un proverb.

Etiad zidea din visuri și din basme seculare
Della biblicelor sînte, profetiilor amare,
Adevăr scîldat în mite, sînx pătrunsă de-nțeleș ;
Munte cu capul de piatră de furlune delunata,
Stă și azi în fețe lumii o enigmă ne-splicată
Și veghaz' o stîncă arsă dintre nouri de eres.

Bolliac cînta jobagul ș-a luj lanțuri de aramă ;
Lale țării flamuri negre Cîrlova oștirea chiamă ;
In prezent vrăjește umbre dintr-al secolilor plan ;
Și ca Byron, treaz de vîntul cel sălbatic al durerii,
Palid sînge-Alecsandrescu sînta candel' a sperării,
Descifrînd eternitatea din ruina unui an.

Pe-un pat alb ca un lîntoliu zace lebăda murîndă,
Zace palida vergină cu lungi gene, voce blînda —
Viața-i fu o primăvară, moartea-o părere de rău ;
Iar poetul ei cel tînăr o privea cu înbătare,
Și din liră curgeau note și din ochi lacrimi amare
Și astfel Bolintineanu începu cîntecul său.

Mureșan scutură lanțul cu-a lui voce rugînită,
Rumpe coarde de aramă cu o mină amorțită,
Chiamă piatra să învie ca și miticul poet,
Smulge munților durerea, brazilor destinul spune
Și bogat în sărăcia-i ca un astru el apune,
Preot deșteptării noastre, semnelor vremii profet.

Iar Negruzzi șterge colbul de pe cronice bătrîne.
Căci pe mucedele pagini stau domniile romine,
Scrise de mina cea veche a-nvățaților mireni ;
Moaje pana în culoarea unor vremi demult trecute.
Zugrăvește din nou iarăși pinzele posomorite,
Ce-arătau faptele crunte unor domni tirani, vicleni.

S-acel rege al poeziei, veșnic tînăr și ferice,
Ce din frunze își doinește, ce cu fluerul își zice,
Ce cu basmul povestește — veselul Alecsandri,
Ce-nșirînd mărgăritare pe a stelei blîndă rază,
Acum secolii străbate, o minune luminoasă,
Acum ride printre lacrimi cînd o cîntă pe Dridri.

Sau visînd o umbră dulce cu de-argint aripe albe,
Cu doi ochi ca două basme mistice, adînce, dalbe,
Cu zîmbirea de vergină, cu glas blînd, duios, încet,
El îi pune pe-a ei frunte mîndru diadem de stele.
O așează-n tron de aur să domnească lumi rebele
Și iubînd-o fără margini, scrie : „visul de poet”.

Partidul mi-a dat

Lung țipă oțelu-n cuțitu-ascuțit
și șpanul țigănește-n albastre inele
din strungul meu drag ce în zori a pornit
în ritm cu galopul inimii mele.

Și piesele-n rinduri crescînd, scinteiază
ca albele perle-n șirag adunate

că inima mea, așa cum pulsează,
în ritm cîntă partidului inimă bate.

În vîrstă mi de foc oțelu-l supui
și-i dau strălucire de cer și de smalt...
Partidul mi-a dat, prin cugetul lui
spre piscul vieții puteri să mă-nalt.

NICOLAE BULGARU

Să întocmim cu chibzuință planul anual de producție și bugetul de venituri și cheltuieli

Planul anual de producție este programul activității economice a gospodăriei colective pe anul întreg. În plan sînt cuprinse suprafețele de însămînțat și producțiile ce se vor obține la hectar, efectivele și producția animală, planul de construcții, consumul de zile-muncă, volumul producției marfă etc., precum și măsurile tehnico-organizatorice menite să ducă la îndeplinirea sarcinilor de producție pe anul respectiv.

Planul de producție al gospodăriei colective este deci o lucrare complexă de care depinde, într-o măsură destul de mare, bunul mers și dezvoltarea gospodăriei colective în anul respectiv. Întocmirea lui se face în urma unui studiu amănunțit a condițiilor economice naturale specifice gospodăriei colective, a unei analize amănunțite a rezultatelor obținute anul trecut, a descoperirii și folosirii tuturor rezervelor interne în vederea consolidării și dezvoltării gospodăriei obștești.

Anul trecut în regiunea Craiova, de pildă, unii lucrători din aparatul agricol au găsit de cuviință ca în gospodăriile agricole colective planul de producție să fie întocmit cu anumite „jaloane” pe baza cărora unitățile să-și desfășoare activitatea de producție. Aceste „jaloane” s-au dovedit în practică nefolositoare pentru întărirea gospodăriilor colective, deoarece nu cuprind deosebit în mod amănunțit programul măsurilor tehnico-organizatorice și economice strict necesare pentru desfășurarea activității unei unități agricole socialiste. Asemenea abateri trebuie combătute cu toată tăria întrucît sînt dăunătoare atît intereselor de producție ale gospodăriei colective cît și intereselor statului.

Planul de producție se întocmește de către consiliul de conducere al gospodăriei colective cu sprijinul efectiv al colectivului de tehnicieni. De asemenea la elaborarea planului trebuie să ia parte brigadierii, șefii de fermă și un număr cît mai mare de frunțași în muncă. Numai cu participarea întregului activ al gospodăriei colective putem avea garanția că planul întocmit va răspunde nevoilor de dezvoltare a gospodăriei colective.

La întocmirea planului de producție consiliul de conducere și colectivul de tehnicieni trebuie să țină seama de mărimea gospodăriei, forța de muncă de care dispune și condițiile economice, naturale specifice satului respectiv. În plan trebuie introduse și extinse pe suprafețe mari acele culturi și dezvoltate acele ramuri de producție, care dau cel mai mare randament, care aduc cele mai mari venituri gospodăriei. Un accent deosebit se va pune pe extinderea suprafețelor de porumb boabe și siloz, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, precum și pe creșterea efectivelor și producției animale și în special creșterea vacilor de lapte, porcilor și păsărilor.

Important este de unde pornim la întocmirea planului, la stabilirea suprafețelor de însămînțat și a încărcăturii de animale la 100 ha. Un plan de producție întocmit pe baze reale trebuie să asigure o justă îmbinare a intereselor statului nostru democrat-popular cu interesele obștești ale gospodăriei colective.

De aceea înainte de a trece la întocmirea planului de producție, se calculează în mod amănunțit necesarul de furaje, cantitatea de produse ce urmează a fi valorificate către stat pe bază de contract, cantitatea de produse nece-

sare pentru hrana colectivităților, semințe și alte fonduri statutare. Cunoșcînd cantitățile de produse necesare, pe baza producției la hectar, se stabilește numărul de hectare ce urmează a fi însămînțate cu o anumită cultură.

În afară de studiul profund al condițiilor economico-naturale, înainte de a se trece la întocmirea planului de producție, tehnicienii au de făcut două lucruri importante: verificarea organizării muncii și elaborarea normelor de muncă pe anul 1960. În ce privește normele de muncă, sînt unele gospodării colective care aplică în mod mecanic normele recomandate de Ministerul Agriculturii. Aceasta duce în cursul anului la scăderea arbitrară a unor norme de către brigadierii, fără aprobarea adunării generale, fapt care produce nemulțumiri în rîndul colectivităților. De aceea este necesar ca țînînd seama de noile recomandări de norme de lucru elaborate de Ministerul Agriculturii în anul 1959, și de experiența proprie din anii trecuți, gospodăriile colective să-și elaboreze norme proprii, pe care să le supună spre aprobare adunării generale încă înainte de definitivarea planului de producție.

În anii trecuți, unele gospodării colective întocmeau planul de producție, îl prelucrau în adunarea generală și cu aceasta, în mod greșit, sarcina elaborării planului era considerată rezolvată. Este neapărat necesar, ca o dată cu întocmirea planului, sarcinile de producție ale gospodăriei colective să se defalce pe brigăzi și ferme, în așa fel ca fiecare brigadier și șef de fermă să-și primească sarcinile de producție ale brigăzii sau fermei sale, înscrise în formula-tul tip elaborat de Ministerul Agriculturii. Această defalcare, bineînțeles, nu trebuie făcută în mod mecanic ci țînînd seama de forța de muncă și de fertilitatea terenului fiecărei brigăzi.

În cazul cînd terenul unei brigăzi este mai fertil, iar al altei brigăzi mai slab, este neapărat necesar ca sarcinile de producție să fie diferențiate. Sarcinile de producție pe brigăzi și ferme, se supun spre aprobarea adunării generale, o dată cu planul de producție al gospodăriei colective. După aprobarea de către adunarea generală, fiecare brigadier și șef de fermă trebuie să discute sarcinile de producție ale brigăzii sau fermei în consfățuirii de producție cu membrii unității de producție respective. În aceste consfățuirii brigadierii trebuie să arate, nu numai sarcinile brigăzii ci și numărul de zile-muncă ce trebuie să le efectueze fiecare colectivizat repartizat pe campanii.

O dată cu întocmirea planului anual de producție se întocmește și bugetul de venituri și cheltuieli, care are rolul de a asigura finanțarea acțiunilor prevăzute în plan. La întocmirea bugetului, trebuie să se țină seama de si-

tuația economică și financiară a gospodăriei colective, în așa fel ca din veniturile realizate să asigure achitarea obligațiilor față de stat (impozite, taxe, asigurări), rambursarea împrumuturilor și să asigure totodată sume de bani cît mai mari pentru a fi repartizate membrilor pe bază de zile-muncă în tot cursul anului. Bugetul de venituri și cheltuieli se supune spre dezbateră și aprobare adunării generale o dată cu planul anual de producție.

O mare răspundere în ceea ce privește întocmirea și realizarea planului de producție în gospodăriile colective revine organelor agricole regionale, raionale și S.M.T. a căror activitate va fi apreciată după situația gospodăriei colective din raza lor de activitate. De aceea, fiecare inginer, tehnician și activist, care lucrează în agricultură, trebuie să lupte în mod permanent pentru întărirea gospodăriilor colective, pentru aplicarea pe o scară largă a metodelor agro-zootehnice avansate în așa fel ca toate gospodăriile colective să devină exemple bune de urmat pentru toți țărani muncitori.

Ing. GH. MIHAI

G.A.C. Valea Roșie. Porumbul insilozat constituie hrana principală a vacilor cu lapte.

PORUMBUL INSILOZAT — IZVOR DE MARI VENITURI

Sectorul zootehnic al gospodăriei colective din Catane Vechi, raionul Băilești, s-a dezvoltat an de an. Urcușul n-a fost ușor. Principala greutate în calea dezvoltării acestui sector, era furajul. De aici și o producție mică de lapte și un cîștig mic realizat din vânzarea vitelor. Cu coceni uscați și paie de griu nu poți avea nici vaci bune de lapte și nici vite îngrășate. Trebuiau boabe: orz și porumb. Dar acest furaj e scump. Lucerna și trifoiul de asemenea sînt nutrețuri bune, dar și ele încarcă prețul de cost.

Aceasta era situația în gospodăria din Catane Vechi, în urmă cu cîțiva ani. Pe atunci, abia se punea problema să se introducă în furajarea animalelor nutrețul murat, și în special porumbul insilozat. Prima încercare au făcut-o colectiviztii într-o groapă de citeva va-goane.

— Il punem cu covata ca să-l scoatem cu lopata, zicea cite un colectivizat, vîzînd to cătura verde aruncată în groapă.

— Păcat de porumb, mai bine-l uscam, așa o să putre zească în groapă și o să rămînem cu vitele flămînde, își dădea cu părerea altul.

Ce se insiloza însă, era încă departe de ceea ce recomandă știința Colectivității din Catane Vechi insiloza po-

rumb verde semănat după răpăă ori după orz, sau alegeau, pentru porumbul siloz, tarlăua cea mai slabă și mai imburuienită, în care porumbul leașă și colo cite-un știulete. Chiar și așa nutrețul murat s-a dovedit a fi un furaj de bună calitate. Curînd, printre colectiviztii și-a făcut loc convingerea că plantele insilozate sînt un furaj pe cît de bun, pe atît de spornic și de ieftin, și au început să toarne în gropi tot ce era verde: lucernă, secară, stuț verde și porumb. Numai că porumbul insilozat nu se deosebea, cine știe ce, de celelalte plante puse la murat.

„Insilozați porumbul în faza de lapte-țeară”, recomandau în broșurile de specialitate, zootehniștii.

Cu doi ani în urmă, la Catane Vechi s-au pus într-o groapă cinci vagoane de porumb în faza lapte-țeară. N-a fost ușor, pentru că mulți colectiviztii nu erau de părere să se pue la siloz porumb cu boabe, dar treaba s-a făcut.

— Să urmărim randamentul acestui furaj, a fost de părere președintele colectivei, tovarășul Mihai Pădureanu.

Cînd s-a deschis silozul, porumbul a fost distribuit la zece vaci urmărîndu-se graficul producției de lapte. Primele două săptămîni nu s-a cunoscut mare lucru, dar după aceea s-a văzut limpede deose-

birea. Alimentate cu porumb siloz din cel pus la groapă în faza lapte-țeară, vacile aproape își dublaseră producția de lapte.

— Parcă izvorăște, zicea mirat, brigadierul Ion Diacu.

Această încercare a pus capăt indoielilor, iar în primăvară, cînd s-au semănat 630 de hectare cu porumb, în cele 70 de hectare destinate insilozării, lucrările de întreținere nu s-au deosebit de cele din tarlalele cu porumb pentru boabe. La sfîrșitul verii, cînd porumbul plin de știuleți mari și bine împliniți a ajuns în stadiul de lapte-țeară, colectiviztii l-au insilozat. 1500 de tone de porumb și 500 de tone de alte plante au băgat în silozuri mărîndu-și și sectorul zootehnic la 105 vaci cu lapte.

Cînd privesc silozurile încărcate cu porumb și alte plante în care avem 200 de vagoane, puse la murat, nu mi mai fac nici o grișă de nutreț. De-acum putem să ne dezvoltăm sectorul zootehnic și chiar să-l dublăm, căci baza o avem colo, în silozuri, mi-a spus convins, președintele colectivei.

În Catane Vechi, anul trecut, s-au înscris în gospodărie toți cei 456 locuitori, ai comunei. Gospodăria a luat un mare avînt.

Veniturile planificate la 1.410.000 lei se ridică la peste 2.500.000 lei, iar fondului de bază, care era de 1.480.000 lei, anul trecut i s-au mai reparatizat încă 395.000 lei.

O mărturie grăitoare că colectiviztii din Catane Vechi dau o mare atenție dezvoltării sectorului zootehnic, sînt pe lingă silozurile încărcate și cele trei mari grajduri cu o capacitate de 260 de capete de vite mari, care s-au construit în vara trecută. Ei au hotărît să mărească crescătoria de porci de la 300, cîți au acum, la 600 de capete.

A. MUȘAT

Cînd aud tractoarele

Cînd aud tractoarele
Cum ară ogoarele
Inima de bucurie
Parcă ar fi o ciocîrlie
Cîntă azi în pieptul meu
C-am scăpat de ce-a fost greu:
S-apăs plugul în pămînt
Și să merg pe brazdă trînt

Dar acum pe-ogorul mare
Duduie în șir tractoare
Și răstoarnă brazdă lată
Fără chin, ca allădată.

Auzită de la Tămășoi Lazăr,
Chilid — Hunedoara
de ION MĂRINESCU

Din activitatea unui cerc de cultură generală

În sală s-a așternut liniște. Pe pinza aninată pe unul din pereții încăperii se perindă imagine după imagine. Atenți la ceea ce se petrece pe micul ecran improvizat, membrii cercului de cultură generală din Ozun, nu scapă nimic din expunerea profesorului de științe naturale și responsabilului cercului, Zigmund Benii. „...Avem în față omul maimuță, strămoșul omului...” O glumă aruncată de cineva stârnete risete abia reținute. Veselie generală, dar nu gălăgioasă. Citeva clipe și membrii cercului devin din nou deosebit de atenți. Se succed imagini interesante din procesul de transformare a maimuței în om.

Discuțiile și expunerile au luat sfârșit. Membrii cercului însă nu s-au grăbit să plece. Au urmat întrebările și n-au fost puține. „De ce din maimuțele cunoscute azi nu se mai fac oameni? Cum s-au înțeles maimuțele între ele și cum au început să vorbească?” S-au lămurit pe indelete toate nedumeririle pe baza datelor stabilite de oamenii de știință.

La cererea oamenilor

Cercul de cultură generală din Ozun, raionul Sf. Gheorghe, și-a început activitatea în prima jumătate a lunii

noiembrie cu vreo 25 de participanți. Planul expunerilor cuprinde cicluri de popularizare a științei, „Să ne cunoaștem patria”, „Călătorie pe glob” etc. Fiecare lecție este însoțită de diafilme pe problemele respective. Până la 16 decembrie se predaseră lecțiile „Constelația soarelui”, „Originea pământului”, „Originea omului”, „Aspecte din Evul Mediu”, „Bogățiile patriei noastre”, „Bogățiile Regiunii Autonome Maghiare” în care s-a vorbit și despre drepturile minorităților naționale. S-a ținut o lecție despre lucrarea lui Darwin „Originea speciilor”. Membrii cercului au urmărit cu mult interes expunerile despre transformările suferite de organismele vii, felul în care ele s-au format de-a lungul timpului, evoluind de la formele inferioare existente la început la formele superioare din prezent. S-a prezentat filmul „Africa”, etc. Limpezimea expunerilor, explicațiile suplimentare date la sfârșitul fiecărei lecții au atras tot mai mulți țărani muncitori tineri și vîrstnici. Încă la cea de a treia lecție numărul participanților la un singur cerc este de peste 40. Pe măsură ce muncile agricole s-au mai terminat, și atrași de expunerile interesante și pe înțelesul tuturor, membrii cercului au cerut să se treacă la predarea lecțiilor în fiecare săptămână.

Seară culturală pentru tineret

Într-o seară de noiembrie am poposit la Dobrești, o comună a raionului Topoloveni. Activiștii căminului organizaseră o seară culturală pentru tineret.

Pregătită din vreme pe baza unei tematici stabilite de căminul cultural împreună cu organizația U.T.M., seara culturală a însemnat pentru tinerii din comună ca și pentru mulți vîrstnici — care au ținut să participe — un minutat prilej de a-și îmbogăți cunoștințele, de a afla lucruri noi și totodată de a petrece câteva ore plăcute.

Mașinile, cei peste 300 de tineri și vîrstnici au urmărit cu interes „o călătorie pe harta patriei” expusă de Ilie Postelnicu, directorul școlii de 7 ani. Ei au străbătut cu gândul peste munții și apele patriei, au poposit în cele mai pitorești ținuturi, sau în locurile unde se înalță mindrele construcții ale fabricilor și uzinelor industriei noastre socialiste.

După ce expunerea a luat sfârșit, directorul căminului cultural anunță o surpriză: începe concursul tinerilor soliști vocali și instrumentiști din Dornești.

Rînd pe rînd se urcă pe scenă tineretele Emilia Constantinescu, Emilia Călin, Elena Stana și în sală răsună frumoase melodii populare din regiunea Pitești. Bătrînii n-au însă nici ei astîmpăr. Colectivistul Gheorghe Turigheț, un vechi și bun activist al căminului cultural, urcă pe scenă și roagă să i se îngăduie și lui să-și zică ceva din fluer, măcar așa „în afara concursului”. Ascultăm cu admirație „Doina codrului”. Urmează apoi alt fluer, un solist vocal, un cîntăreț din acordeon (toate aplaudate îndelung) și concursul ia sfârșit.

Pe scenă urcă apoi profesorul Arsenescu Gheorghe, directorul școlii medii din Topoloveni, încărcat cu o sumedenie de aparate, lădițe și alte materiale de experiențe. El vorbește participanților la seara culturală despre unele fenomene din natură, însoțindu-le și explicațiile cu o serie de interesante experiențe științifice.

Directorul căminului cultural, Nicolae Sețaru și secretarul organizației U.T.M., Traian Gruia, ne au spus că asemenea manifestări pentru tineret au mai fost organizate adesea în comună și că pentru iarna aceasta, în planul de activitate al căminului sînt prevăzute și alte asemenea seri culturale pentru tineret.

OVIDIU ANDREI

Dorința lui Simon Moise

Mihai, fiul lui Simon baci, țăran întovărășit, are bunul obicei de a povesti acasă despre cele văzute și auzite la cerc. De la primele expuneri despre „Constelația soarelui” și „Originea pământului”, la care a asistat, Mihai a povestit „bătrînului” frînturi despre modul cum s-a format pământul, despre poziția pământului față de celelalte planete din familia soarelui, despre uriașa distanță de 150 milioane km. de la pămînt la soare, precum și despre planetele Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus și altele în ordinea mărimilor. S-au incins firește discuții asupra formei pământului, a drumului pe care-l parcurge în jurul soarelui, asupra formării anotimpurilor. Mai greu a fost cu eclipsele și cauzele lor. Simon îl asculta cu atenție, îl pune pe Mihai să repete, să vorbească mai pe înțeles și Mihai se căznea să-i îndeplinească dorința.

— Ar trebui să vii și dumneata să vezi. Oricum o să înțelegi mai bine, i-a spus Mihai într-o zi.

Bătrînul a venit cu altă idee: — Ce-ai zice tu, dacă l-am ruga pe tovarășul profesor să aducă filmu' la noi acasă o dată. Adică, să-l poțestă Mihai, poate o vrea. Loc avem și chemăm și citiva vecini.

Firește că responsabilul cercului a primit cu bucurie invitația lui Mihai.

C. MUREȘ

GH. GHEORGHÎȚA, Tg. Neamț

Comuna Bărcănești, regiunea Ploiești. O interesantă expoziție de cărți agrotehnice puse muncitori.

CARTEA în

Biblioteca comunei Vinători din raionul Sighișoara este unul din punctele unde se adună tot mai mulți țărani muncitori, colectiviști și întovărășiți, laolaltă romîni și maghiari. Între ei se nase discuții, se schimbă o părere asupra unui volum sau altul, se ajută pentru a se prezenta cit mai bine la concursul „Iubiți cartea”.

În trecutul nu prea îndepărtat, cînd trudeau din greu pe moșiile bogătașilor, țăranii muncitori erau ținuți de aceștia departe de lumina slovelor. Gizela Laszlo, cît timp a slugărit la boieri, n-a avut voie să citească. De cîte ori era prinsă, era certată și pedepsită pentru trîndăvie. Astăzi, această femeie este una din cîntoarele fruntașe ale bibliotecii din comuna Vinători și este posesoare a insignei „Iubiți cartea”. Își e mai mare dragul s-o auzi cum povestește despre cele aflate din cărți, îndemnînd astfel și pe alții să citească. Dar bătrînul Ion Dănuțel, care poartă în cîrcă povara a peste 60 de ani la început a deschis ușa bibliotecii cu sîfială, rugînd-o pe bibliotecară să i aducă ea cărțile acasă.

— Adă-mi dumneata o carte așa, ca pentru mine, că mie nu știu cum să vin aici cu ficiorii aștia tineri.

Și bibliotecara, Olivia Maior, ca să-l atragă pe bătrîn la bibliotecă, n-a pregătit să se ducă. Azi fișa lui moș Ion Dănuțel s-a umplut cu titluri de cărți.

Bibliotecara găsește aproape pentru fiecare om în parte mijlocul de a-l atrage la bibliotecă, de a-l face prieten al cărții. Deși localul bibliotecii este impropriu (sperăm că-și va schimba în curînd sediul), ea reușește să desfășoare o muncă rodnică. Iată, așezată la loc de cînsle, o mică expoziție în care sînt prezentate operele lui Lenin și alte lucrări. Într-un alt colțșor este

amenajată o expoziție intitulată „Veniiți alături de noi pe drumul belșugului”. Aici tovarășa Olivia Maior a afișat și un grafic comparativ între recoltele bogate obținute de colectiviști, dîndu-l ca exemplu pe Ioan Birton, colectivist, în comparație cu Ștefan Ferenczi, țăran individual, care posedă aceeași suprafață agricolă pe care o avea colectivistul înainte de a intra în colectivă.

Vitrina cu cărți, panoul cu coperti de cărți nou apărute, seriile literare, nu sînt singurele metode folosite de bibliotecara din Vinători. Numai ce-o vezi în căruța poștaşului ducînd cărțile citite aici la Vinători, celor din comuna Săcel și în satele acesteia Vidacut, Uilac și Șoard. Le predă bibliotecarilor de acolo și ia în schimb cărțile citite de locuitorii satelor amintite. Se face în felul acesta un fel de circuit al cărților care trec mereu în alte și alte mîini.

VITALIE TULNIC
poet din R.S.S. Moldovenească

BIBLIOTEC

Cînd seara, sus, lucerul se aprind
Și cînd, la club, sătenii se adună,
Ea nu-și găsește locul robotînd
Cu inima ei veselă și bună.

Le știe toate, rînd pe rînd
În cărțile din polițele-i m
Și totdeauna-n sală este p
Ba și la geam stau stelel

Și nu mă plîng povestea că o știu
Din spusa ei și alții-o vor cunoaște.
E-atît de dulce glasul ei și viu,
Cînd Făt Frumos din lacrimă se naște.

Se naște fătul basmului,
Și ea, venînd spre el ca
Cu dragoste de mină l-a l
Și l-a purtat prin fiecare

Și-n fiecare inimă a dus
Luceafăr blind și mindru să lucească
Cu slova lui, frumoasă de nespus,
În viața lor mereu să-i însoțească.

În sat la noi, ca-n mii și
Oricînd găsește ușile desc
Cu geanta veșnic daldora
Cu suflet veșnic daldora c

PRIMĂVA

Cîntecul dă buzna prin
fereastră,
Sufletul mi-l iarăși tulburat.
Veșnic nouă — „Dunărea
albastră”

Cîntă-n club orchestra
pe-nserat.

Asta-nseamnă — primăvara vine.
Asta-nseamnă — nu degeaba-n
zori

S-au oprit pe casele vecine
Siluete albe de cocori.

Sirmele și ele dezmoșite
Zumzăie ca strunele, ușor...
Vin pe calea stîlpilor, grăbite,
„Fulgere” laconice de dor.

Îmbătați de soarele fierbinte
Colții mici de griu au inverzit.
Credeti că un singur președinte
De nesomn în pat s-a zvîrcolit?

Tractoriștii
Nu mai vi
Și o fată,
Ochii în t

De atîta s
Apa răcor
Vine-aici p
Și o duce

Cul o duce
Bănuie c
Ei i-aduce
Cîntecele,

Primăvara,
A pornit c
Flori de vi
Și ne-o ur

CINE INVATA, CISTIGA

La Ghimbav, comună aşezată pe Valea Birsei, într-o zonă cu climă destul de răcoroasă, bătrânii își amintesc de ani în care atât ploile căzute la timp, cât și lumina și căldura îndestulătoare, au favorizat obținerea unor recolte deosebit de frumoase. Și totuși... aceiași bătrâni din Ghimbav, nu-și amintesc să se fi obținut vreodată recolte atât de mari ca în anul trecut. Se pune deci o întrebare foarte firească și anume: De ce în 1959 s-au obținut cele mai mari recolte la toate culturile, știut fiind, că condițiile de climă n-au fost mai prielnice ca în cei „mai buni” ani cunoscuți vreodată? Și cum fiecare întrebare cere și un răspuns amănunțit, vom lăsa faptele să-și spună cuvântul:

„Ghimbav 1”

Să vi-l prezentăm. Are talie mică (1,10-1,20 m), foarte productiv, deosebit de rezistent la cădere, potrivit îmbrăcat în pleavă. Față de grânele locale, acest soi are o perioadă de vegetație mai lungă o vreme patru zile. Se mai știe că la treier, în anii considerați buni, dădea cam 2.200-2.400 kg la hectar față de 1.800 kg, cită de-a-deu celelalte soiuri locale.

Cam atât se cunoștea despre acest soi de grâu descoperit prin depistări de către inginerul gospodăriei colective, tovarășul Socol Ieronim. Colectivității însă nu sint oameni care să lase la pofta timpului sporirea sau scăderea recoltei. „Dacă în condiții obișnuite soiul dă atita, atunci prin aplicarea științei îl vom face să dea mai mult” — au zis ei. Au trecut deci la încercare. „Cum rezistă la ger?”, iată prima întrebare. S-a observat în anii de încercare că în cazul când se seamănă în perioada 10-20 octombrie, adică perioadă optimă locală, grâul este puțin rezistent la ger. Dimpotrivă, când se seamănă pînă la 5 octombrie, intră în iarnă bine dezvoltat și rezistă bine la îngheț. „De asta trebuie ținut seama”. Și pe această temă s-au ținut lecții la cercul agrotehnic. S-au semănat 12 hectare unde s-au aplicat, toate regulile agrotehnice. Rezultatul? 2.600 kg în medie la hectar față de 1.700 kg media pe comună.

Dar în timpul experimentării s-au descoperit și alte caracteristici prețioase și anume: grâul se pretează de minune la lucrări mecanizate, mai ales la recoltarea cu combina. În toamna anului 1958 s-au semănat 138 hectare. Din nou s-au ținut lecții despre modul cum trebuie lucrat și îngrijit, ținând seama de comportarea soiului în timpul vegetației. În vara lui 1959 s-a obținut în medie 3.112 kg., cu aproape 900 kg. mai mult decât din soiul local „Bancuț 1.201” semănat pe 48 hectare.

Alții poate s-ar fi declarat mulțumiți. 3.112 kg la hectar în condițiile regiunii este o recoltă record. Cei din Ghimbav însă au prins gustul învățării. Cuvântul „selecție” pomenit foarte

des și explicat pe îndetele de inginerul Socol Ieronim la cursuri, n-a rămas numai în caiete. În timpul recoltării un grup de cursanți au intrat în lan, au ales firele mai scurte cu spițele mai lungi de patru centimetri și compacte, le-au tăiat frumușel cu foarfece, spre mirarea unora care nu înțelegeau „pierderea asta de vreme”. S-au selecționat astfel 600 kg. de sămînță pură cu care s-au semănat în toamnă aproape trei hectare ca „lot elită”. Ei vor urmări cum se comportă grâul la panificație în bob curat și vor selecționa în continuare pentru micșorarea și mai mult a paiului și dezvoltarea spicului.

Soiul din grâul „Ghimbav 1” a fost semănat în toamnă pe 160 hectare din suprafața totală de 220 hectare destinată culturii grâului. Pentru anul 1960, colectivității și-au propus să realizeze 3000 kg. firește că la o asemenea producție medie, „Ghimbav 1” va avea negreșit rolul hotărîtor.

După ce se cunoaște un plan de lecții bun

Pentru ca să-ți dai seama de specificul producției de bază al gospodăriei colective „Nie Pintilie” din Ghimbav, or fi destul să urmărești planul de cultură al cercului agrotehnic.

„Pentru fiecare lună de cartofi, cită mai puține zile-muncă”, iată titlul primei lecții care s-a ținut la începutul lunii decembrie. Scopul, (obișnuiesc colectivității din Ghimbav să arate în dreptul fiecărei lecții și scopul urmării) este mecanizarea unor lucrări la cultura cartofului și plantarea celor mai bune soiuri. Ca material didactic s-au folosit lucrările: „Tuberculi de cartofi „Mittelfrühe”, „Tuberculi de cartofi „Mercur”, „Tuberculi atacați de mană”, grafice cu producții de cartofi realizate anul trecut pe echipe etc.

Trebuie spus că în primul an de la înființare, producția de cartofi a gos-

Cercul de artă culinară de pe lângă căminul cultural din comuna Mușeștii, regiunea Pitești.

podăriei a fost de 9.535 kg la hectar. În 1959 colectivității au plantat 99 hectare cu cartofi, de pe care au scos peste 180 de vagoane, adică o producție medie de 18.180 kg la hectar. Ce a demonstrat însă lotul de 2 hectare pe care s-au experimentat mai multe soiuri de cartofi? Soiul „Măgurele 979” a dat 33.270 kg la hectar, iar soiul „Mercur” 24.106 kg la hectar. Iată pentru ce la prima lecție la cercul agrozootehnic s-a vorbit chiar des-

pre această cultură de bază în gospodărie.

Trebuie spus că pe lângă grâu, orz de toamnă și cartofi, o altă cultură de bază este sfecla de zahăr. Anul trecut s-au recoltat de pe 112 hectare cite 26.500 kg în medie la hectar. Se poate scoate mai mult? Experiențele dovedesc că da. Cum? Să urmărim puțin lecțiile predate la cursul agrozootehnic. Iată prima lecție despre sfeclă: „Prin ce secătuiește terenul sfecla de zahăr?” Scopul lecției este de a demonstra că sfecla de zahăr poate fi cultivată pe același teren fără a se aștepta intervalul de opt ani. Într-o altă lecție, „Consumul de apă al plantelor”, s-a vorbit despre avantajele irigației sfeclei de zahăr. Colectivității vor iriga anul acesta 50 hectare cu sfeclă.

Trebuie sporit numărul animalelor propriete obștească

Suprafața restrînsă de teren și faptul că aproape toată suprafața de teren nu e prea bună în ceea ce privește, nu e împiedicat pe colectivității din Ghimbav să-și dezvolte sectorul zootehnic. La o suprafață de 1.014 hectare pămînt, colectivității dispun de 140 taurine din care 79 vaci cu lapte, 226 porcine, din care 51 scroafe, 927 ovine. Nu e puțin, dar nici pe măsura posibilităților. Trebuie pornit deci de la baza furajeră și în planul de lecții s-au prevăzut: „Prețul în zile-muncă al unei tone de fin natural”. Scopul: extinderea terenului arabil în dauna fiștelor naturale slab productive. În lecția „Cum se crează baza furajeră”, se va arăta necesitatea sporirii numărului de animale, proprietate obștească.

Gospodăria dispune în momentul de față de 84 cabaline. Or, mecanizarea treptată a lucrărilor agricole și transportului pe de o parte, iar pe de altă parte consumul mare de furaje de către cabaline, a determinat o nouă orientare. Și astfel, cercul agrozootehnic și-a propus dezbaterii problemei: „Baza furajeră necesară cabalinelor”, în care se va demonstra că numărul cabalinelor trebuie să scadă. Sporul realizat la furaje prin extinderea terenului arabil (pentru plante furajere) în care negreșit nu va lipsi nici porumbul pentru siloz, reducerea numărului de cabaline, sporirea productivității muncii vor asigura gospodăriei colective din Ghimbav condițiile cele mai bune pentru dezvoltarea șeptelului care în scurtă vreme va fi principala sursă de venituri.

La sfîrșitul cursului, cei 60 de colectivități vor cunoaște nu numai modul cum se obțin recolte bogate, ci și elementele de bază ale economiei concrete, căile care duc la dezvoltarea proprietății obștești, care asigură surse de venituri a membrilor colectivității.

CL. MUNTEANU

Răgaz de iarnă

Tractoru-și odihnește trupul masiv și greu sub noi acoperișuri largi și acrotitoare. Știu două miini dibace, ce-l caută mereu, și-l toarnă în alămurii reflexe vii, de soare.

Știu două brațe grele ce purcă brațe grele, în lung răgaz de iarnă tot mîngîind volanul; știu un flăcău ca bradul

ce-ai să-l găsești aici, visînd să nîndă falnic pe noi pămînturi, lanul.

Cum să nu-l simți căldura intensă-nălțătoare, ce parcă năvăloare din pieptul uriaș, cînd deslușești răspunsul la orice întrebare, în scris în strălucirea, insignei de frunză!

CONSTANTIN SCRIPCA

La un cerc agrozootehnic în comuna Făcăeni, regiunea Constanța. Ing. Ion Albușescu explică colectivității importanța cultivării porumbului de siloz.

țărănilor

ORI

otecara folosește... din bibliotecă... popularizarea... prin o fișă... este c... ține a... de discuții... pătruns în... din Vinători... trea Cocer”.

glijăți de bi... organiza... Mulți dintre... de rost po... Petre Ispres... iarna în: r... n... i altele. Aș... rile și aici... de la mic la

PESCU

igadă... sat... ada... nuia.

șotă... fată... cior.

tie l... de vint... mpie.

ida... țărâri... de livadă... cîntări.

Știți cum se formează norii, ploaia și zăpada?

Cu toții am văzut și simțit ploaia sau zăpada. Ele interesează deopotrivă și pe sătean și pe orășean. Dar pe sătean îl interesează în mod deosebit, pentru că rodul muncii sale este strâns legat de ele și în special de ploaie. Omul a căutat să-și explice căderea ploii încă din cele mai vechi timpuri, dar din cauza putinelor cunoștințe pe care le avea, nu a putut da răspuns întrebării: Cum se formează ploaia? Din această cauză el a început să creadă că ploaia se datorește unor forțe dumnezeiești, supra-naturale și pentru „a chema” ploaia a creat fel de fel de superstitii, cum ar fi udatul „paparudelor”, „uciderea broaste-

de vapori de apă din aer va fi mai mare.

Dar vaporii nu se găsesc numai la suprafața locului de evaporare (râu, lac, mare etc.), ci ei sînt luați de mișcările aerului și duși la înălțimi ce trec de 20 kilometri. În mișcarea lor, vaporii de apă pot întâlni straturi reci de aer și atunci ei se transformă în picături mici de apă. (Fig. 1). Dacă aceste picături se formează în straturile de aer de la înălțime avem norii. Pentru formarea picăturilor de ceață sau de nor este necesară, însă, prezența unor așa-numite „nuclee de condensare” (particule de praf, fum, sare etc.) care strîng în jurul lor vaporii de apă. Norii se mai pot forma și altfel și anume:

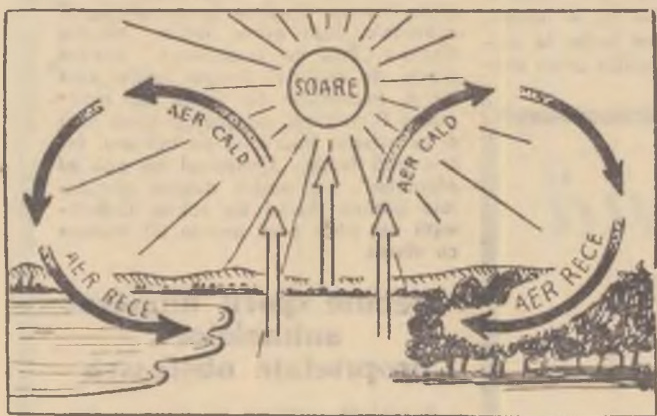

Fig. 1. — Mișcarea aerului în natură. Aerul încălzit se ridică deasupra; aerul rece pătrunde pe jos și ia locul aerului cald.

lor” etc. Clasele exploatare, în dorința de a tine în întuneric și a exploata mai ușor masele muncitoare au susținut aceste superstitii. Pe măsură, însă, ce știința a cucerit tot mai multe „taine” ale Universului, fenomenele naturii și-au găsit adevărata lor explicație.

Tinînd seama de anumite semne prevestitoare, oamenii știu uneori cînd are să plouă. Aceasta se întîmplă, de pildă, cînd sarea lăsată în aer se umezește, cînd rîndunelele zboară în apropierea suprafeței pămîntului sau cînd găinile se scaldă în tîrîină. Cum se explică apariția acestor semne prevestitoare de ploaie? Cînd aerul conține multă umezeală, așa ca în cazurile cînd se apropie ploaia, sarea se umezește pentru că absoarbe din această umezeală; rîndunelele zboară în apropierea suprafeței pămîntului după musculite ale căror aripioare umezindu-se se încreunează și ca atare musculitele nu mai pot zbura la înălțime: găinile se „scaldă” în tîrîină pentru a-și usca penele înfoiate din cauza umezelii aerului.

Umezeala aerului este formată din vaporii de apă. Aceștia provin din evaporarea apei rîurilor a lacurilor, a mării etc. sub influența căldurii soarelui. Cu cît temperatura aerului este mai mare, cu atît și cantitatea

sub forma unor pinze uriașe care alunecă linistit unele peste altele: sînt norii STRATUS. Cînd aceștia sînt întunecați la culoare și din ei cade ploaie sau zăpadă li se spune NIMBOSTRATUS.

La înălțimi mari, de peste 6 km. se țes, uneori, niște fire subțiri, asemănătoare deseori cu niște cîrlițe: sînt norii CIRRUS.

Formele norilor ne dau unele indicații asupra schimbărilor vremii. Astfel, norii CUMULONIMBUS anunță descărcări electrice și întărirea vîntului; din ei pot să cadă ploi torențiale. Norii CIRRUS pot anunța că peste cîteva zile vremea se va înrăutăți și va putea ploua.

Norii sînt formați, în majoritate, din picături foarte mici de apă, dar pot fi formați și din ace de gheață, cum sînt norii Cirrus, sau dintr-un amestec de picături de apă și ace de gheață cum sînt norii Cumulonimbus și Nimbostratus.

Apariția norilor pe cer, însă, nu este urmată întotdeauna de ploaie. Am văzut că prin răcire vaporii de apă se condensează transformîndu-se în picături de nor. Picăturile de nor se unesc uneori mai multe la un loc formînd picături de ploaie.

Învătații au arătat că picăturile de apă nu se formează numai prin unirea picăturilor de nor, pentru că atunci ar trebui să treacă cîteva zile din clipa formării norului și pînă la căderea ploii. Ei au stabilit că pentru formarea picăturilor de ploaie mai este necesară prezența cristalelor (ace, stele) de gheață ca și a picăturilor de apă suprarăcitate (cu temperatura sub punctul de îngheț al apei). Cristalele de gheață grăbesc condensarea pe aceste cristale a vaporilor de apă și cresc astfel în greutate. Unirea mai multor cristale de acest fel formează fulgii de zăpadă, care, fiind grei, pornesc spre pămînt. Cînd aerul de sub nor este cald, fulgii se topește și formează o picătură de ploaie. Cînd acele de gheață se lovesc de picături suprarăcitate, acestea se lipeșc unele de altele și dau bobite de gheață sau măzărice (iarna) și grîndină (vara). Dacă bobitele de grîndină se topeșc în pătura de aer cald de sub nor, ele ajung la sol ca picături foarte mari de apă, iar ploaia este numită torențială.

Din cele spuse pînă acum rezultă că norii se pot forma numai atunci cînd aerul se răcește.

Răcirea aerului se întîmplă ori de cîte ori de la suprafața pămîntului se înalță un val de aer. Acesta prin înălțare se răcește, devine mai rece, întocmai cum iese aerul dintr-un burduf. Dimpotrivă, aerul care coboară se încălzește și se încălzește aerul care este pompat într-o cameră de bicicletă.

Norii au diferite „forme. Unii dintre ei apar sub forma unor grămezi alburii, ca un fel de conopide uriașe și se numesc CUMULUS. De multe ori aceste grămezi sînt puternice și închise la culoare formînd norii CUMULONIMBUS. (Fig. 3, 4 și 5).

O parte dintre norii apar

Fig. 2. — Aerul rece intră sub aerul cald și-l ridică la înălțime, unde vaporii de apă se vor condensa și vor forma norii.

La noi în țară cad ploi linistite primăvara și toamna. De aceea, în aceste luni pămîntul trebuie arat adînc pentru ca el să absoarbă o cantitate cît mai mare de apă.

În afară de ploile obișnuite, se cunosc o serie de ploi, așa-numite ploi neobisnuite, care aduc insecte, pești, boaste, praf etc. Atunci se spune că „plouă cu broaste” cu „pești” etc. Acest lucru nu conține nimic dumnezeiesc în el, ci se poate explica în mod științific. Ploile

tinuie a pămîntului cu apă. În timpurile secetoase, din cauza lipsei de apă pămîntul nu rodește suficient. Omul a căutat atunci mijloacele de a produce ploaie artificială. Încercările care s-au făcut în China și în Uniunea Sovietică au dus la oarecari rezultate. Ploaia artificială se poate produce numai atunci cînd există un nor gros, cu foarte multe picături. Într-un astfel de nor se „însămîntează” cu ajutorul avioanelor anumite substanțe (zăpadă carbonică,

Fig. 3. — Nori Cumulus.

Fig. 4. — Nori Cumulonimbus.

Fig. 5. — Nori Cirrus.

neobisnuite sînt provocate de anumite vîrtejuri de aer care supt pești, broaste, insecte de la suprafața pămîntului, a lacurilor, a mlaștinilor sau ridică praf de pe suprafața pămîntului. Aceștea sînt ridicate la înălțimi, duse la mari depărtări și înglobate în norii de ploaie ce se formează: o dată cu ploaia aceste corpuri cad pe pămînt. O astfel de ploaie neobisnuită a căzut în țara noastră în zilele de 26 și 27 aprilie 1928, acoperind întreaga Moldovă. Ploaia era cu pulbere. Analizîndu-se pulberea căzută s-a constatat că ea a fost ridicată din stepele din sudul Uniunii Sovietice de vînturi puternice care au suflat acolo la acea dată, și au ridicat praful. l-au împrăștiat prin nori, care l-au adus în regiunile noastre, unde a căzut o dată cu ploaia!

O problemă pe care și-a pus-o omul încă de mult a fost aceea a asigurării con-

cristale de iodură de argint) care înlesnesc producerea de cristale de gheață și dezlănțuie ploaia.

Tot așa cum s-a încercat producerea ploii artificiale, omul a încercat și a reușit să împrăștiat norii. Astfel, cu ocazia Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților, de la Moscova, din 1957, norii au fost împrăștiati, așa că serbările s-au putut desfășura în bune condiții.

Omul a căutat și continuă să caute „tainele” încă necunoscute ale diferitelor fenomene care se petrec în natură. În acest scop el folosește cuceririle științei celei mai înaintate. Nu va trece mult timp pînă cînd omul va produce ploaie la timpul potrivit și va împrăștiat norii la timpul potrivit.

Omul poate să cucerească „tainele” Universului și să le pună în slujba sa

EUGEN POPA
secretar științific S.R.S.C.

SUPERIORITATEA UNIUNII SOVIETICE ÎN CERCETAREA COSMOSULUI

Impresie colosală în S. U. A.

„Racheta foarte puternică pe care Rusia intenționează să o experimenteze în curând în Oceanul Pacific a produs în mod vădit în Statele Unite o impresie colosală” — scrie ziarul „WASHINGTON POST AND TIMES HERALD”. Următorul comunicat al agenției TASS, subliniază ziarul, „a constituit o surpriză pentru mulți și a devenit obiectul unor vii comentarii atât în rândurile oamenilor de știință americani cât și în rândurile oamenilor politici. Oamenii de știință americani, scrie ziarul, remarcă în mod deosebit faptul că Uniunea Sovietică „posedă deja rachete destul de puternice pentru a plasa un satelit, având pe bord un om, pe o orbită în jurul Pământului, sau pentru a asigura ajungerea în Lună a unei rachete înzestrată cu aparatură”. Oamenii de știință americani consideră, de asemenea, că apropiatele experiențe cu noile rachete sovietice vor duce poate curând la soluționarea problemei zborurilor interplanetare”.

În rândurile oamenilor politici, scrie în continuare ziarul, se exprimă părerea că „apropiatele experiențe vor consolida poziția Uniunii Sovietice la tratativele la nivel înalt și vor ridica prestigiul Uniunii Sovietice în țările Asiei în ajunul vizitei pe care N. S. Hrușciov urmează să o facă în Indonezia”.

Omenirea își îndreaptă din nou privirile spre Moscova

La 9 ianuarie ziarele bulgare au publicat articole redacționale și alte materiale consacrate apropiatei lansări de către Uniunea Sovietică a unor puternice rachete.

Ziarul „RABOTNICESKO DELO” într-un articol redacțional intitulat „Omenirea își îndreaptă din nou cu admirație privirile spre Moscova”, subliniază că lansarea rachetelor sovietice în regiunea Pacificului este consacrată scopurilor exclusiv pașnice, care vor servi numai cauzei științei și progresului. De aceea, toți oamenii iubitori de pace de pe glob se bucură de succesele oamenilor de știință sovietici,

Se apropie timpul când omul va debarca pe alte planete

„Noul succes al U.R.S.S. în cucerirea Cosmosului”, „O adevărată senzație”, „Știința sovietică obține noi succese în Cosmos”, „Zborurile rachetelor spre planetele sistemului solar”, „În preajma zborului spre alte planete”, „Efectul unei explozii de bombă” — sub aceste titluri ziarele poloneze au publicat la 9 ianuarie în prima pagină comunicatul agenției TASS cu privire la viitoarea experimentare de către U.R.S.S. a unei noi rachete și mai puternice.

„Trybuna Ludu” scrie că se apropie timpul când omul va debarca pe alte planete. Ziarul „Dziennik Ludowy” subliniază că „uluieste siguranța și exactitatea în stabilirea traseului de zbor al acestor puternice rachete”.

Un pas hotărâtor înainte

Ziarul danez „POLITIKEN” a publicat sub titlu „Racheta gigantică sovietică va fi experimentată în Oceanul Pacific” un amplu articol al corespondentului său din Londra. „Experții occidentali, se spune în articol, consideră în unanimitate că noul tip de rachete care urmează să fie experimentate în bazinul Oceanului Pacific constituie un pas hotărâtor înainte făcut de Uniunea Sovietică”.

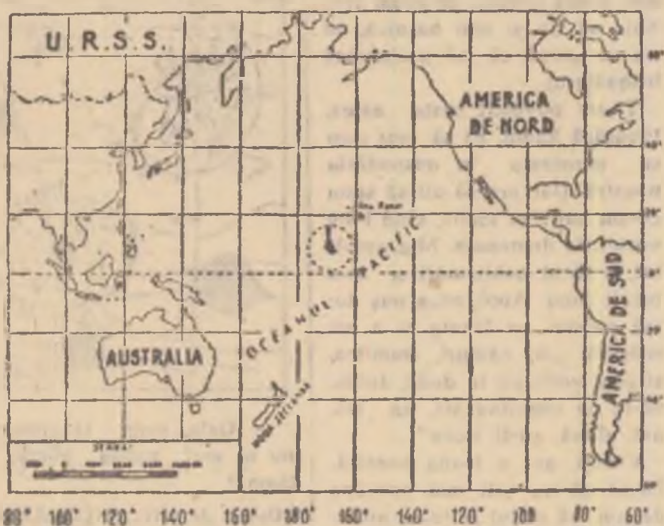
Ziarul „BERLINGSKE TIDENDE” a publicat o știre a corespondentului său din New York, în care se subliniază că „comentarii din S.U.A. au fost uimiți de declarația din comunicatul agenției TASS cu privire la posibilitatea efectuării unei lansări experimentale de rachete care vor ajunge în Marte sau Venus. Rușii l-au întrecut pe alții mai mult decât se putea presupune”.

Etapă nouă pe calea progresului

Ziarele pariziene au publicat la 9 ianuarie numeroase ecouri și comentarii în legătură cu comunicatul agenției TASS în legătură cu apropiatele experiențe cu rachete sovietice în regiunea Oceanului Pacific. Comentarii consideră că acest eveniment constituie o nouă dovadă a nivelului extraordinar al dezvoltării științei și tehnicii sovietice.

„Comunicatul agenției TASS cu privire la apropiatele experiențe cu o rachetă foarte puternică, destinată lansării unui satelit greu pe Venus și Marte, este senzațional” scrie ziarul „COMBAT”. El marchează, „o nouă etapă pe calea progresului și demonstrează dezvoltarea superiorității tehnice a U.R.S.S. în domeniul proiectilelor teleghidate și al astronauticii”.

Ziarul „FIGARO” ocupându-se de însemnătatea științifică a apropiatelor experiențe, scrie: „Se poate presupune că oamenii de știință și specialiștii sovietici în domeniul tehnicii, au ajuns de pe acum la un stadiu de dezvoltare a proiectilelor lor balistice care le pot permite ca într-un viitor apropiat nu numai să întreprindă noi zboruri cosmice, lăsând departe în urmă spațiul Lunii, dar și să efectueze aceste zboruri cu o încărcătură utilă considerabilă”.

Harta Oceanului Pacific. Săgeata din mijlocul cercului punctat indică regiunea în care se consideră că va cădea penultima treaptă a noii rachete sovietice. Delimitarea regiunii a fost făcută după coordonatele indicate în comunicatul agenției TASS.

Pe scurt

● La 14 ianuarie se va deschide la Moscova cea de-a IV-a sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. al celei de-a cincea legislaturi.

● Luni, 11 ianuarie a.c. s-a sâmnat la Ulan Bator, Acordul comercial și de plăți între R. P. Română și R. P. Mongolă. Acordul prevede o creștere însemnată a schimburilor în cursul anului 1960 față de 1959.

● La 11 ianuarie s-a deschis la Nisa prima conferință internațională pentru studiu-

rea Cosmosului. La această conferință participă 208 oameni de știință din U.R.S.S., S.U.A. și din alte 16 țări.

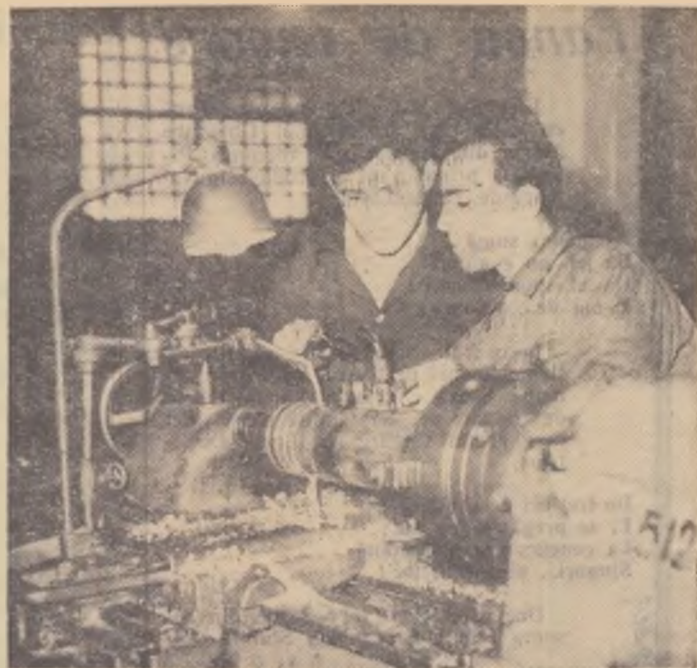
● Vicepreședintele S.U.A., Nixon, a declarat că acceptă să candideze în apropiatele alegeri prezidențiale. Candidatura lui Nixon a fost propusă de organizațiile partidului republican din statele Oregon, Ohio și New-Hampshire.

● În Panama a fost declarată o grevă generală, sprijinită de 22 de sindicate, în semn de protest împotriva

violării de către patroni a legii cu privire la salariile minimale. Greviștii cer reprimirea la lucru a miilor de muncitori concediați.

● Tribunalul popular din Bagdad (Irak) a început judecarea unui al treilea grup din cele 78 de persoane implicate în atentatul împotriva primului ministru Kassem.

● În orașul Gueret (Franța) a avut loc un mare miting de protest al țăranilor împotriva politicii guvernului în domeniul agriculturii. Manifestanții și-au exprimat nemulțumirea față de creșterea poverii impozitelor și a decalajului tot mai mare dintre prețurile produselor agricole și cele industriale.

Schimb de experiență la uzina de mecanică agricolă din Durres (R. P. Albania).

A XIV-a aniversare a proclamării R. P. Albania

În ziua de 11 ianuarie a.c. poporul-frate albanez a sărbătorit împlinirea a 14 ani de la proclamarea Republicii Populare Albania. În acești ani, oamenii muncii albanezi, descătușați de lanțurile grele ale robiei moșierilor și capitaliștilor, au dobândit, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Muncii din Albania, succese deosebit de însemnate pe calea dezvoltării continue a țării, pe calea socialismului.

R. P. Albania face parte din

invincibilul lagăr al socialismului, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică. Mărețele realizări obținute de eroicul popor albanez reprezentă o contribuție importantă la întărirea continuă a lagărului socialist, la lupta pentru apărarea păcii. Datorită ajutorului frățesc dat de țările socialiste, R.P. Albania a reușit ca în scurtă vreme să-și făurească o economie puternică, să înainteze într-un ritm vertiginos pe calea socialismului.

„ORATORULUI”

de A. RASKIN

Puțină vreme-n urmă, cu totu-ntimplător,
Ți-am ascultat cuvântul, distinse orator!
Ascuns în țări streine, nici nu se știe unde
Prin microfon părerea ți-o emiteai pe unde.
Vroiai spunând brașoave și dind mereu din gură
Să etalezi pesemne aleasa ta „cultură”.
Dar n-am întors butonul găsind că-i mai cu cale
Să vad cam ce se-ascunde în devla dumitale,
Să vad cam cum, prinzindu-i minciunii dibăcia,
Incerci cu vorbe goale să judeci România.
Vorbeai ca o morișcă, făcînd pe dracu-n patru
Să dovedești că-n țară nu-i urmă de teatru,
Că tot ce-a fost cultură e pulbere și praf,
Că nu sînt nici concerte, nici cinematograful,
Că nu găsești o carte, că-i țara-ntreagă-n beznă,
Că-n București ți-ajunge noroiul pin-la gleznă,
Spuneai că tu, din țară plecat de ani și ani,
Te perpelești de dorul... „sărmanilor țărani”,
Și-atîtea alte alea le-ai spus taman pe dos,
Ci nici nu pot pricepe de unde le-ai mai scos!

★

La Moscova, adesea, artiști din România
Ne evocau cu zîmbet pe buze, ciocirlia!
Și-am răsplătit adesea, cu flori și cu urale
Pe cei ce-n fața noastră jucau din Caragiale.
Venînd în România am stat de-atîtea ori,
Privindu-i cu-ncîntare pe-artiștii amatori.
Priveam la expoziții cu dragoste frățească
În ce-nflorire astăzi e arta rominească,
Pe drumuri pietruite am colindat prin sate
Și-am fost primiți de oameni cu vin și cu bucate.
La București sub cerul albastru și înalt
Priveam zidiri mărețe înfipte în asfalt.
Veneția, Parisul priveau cu încîntare
La arta Romîniei, mereu înfloritoare.
Și dumneata, acuma, incerci să-njuri poporul,
Să-ndrugi la baliverne făcînd pe oratorul,
Să pomenești de beznă, cînd zău că-i mai cu cale
Să te gîndești la beznă din... devla dumitale!

În romînește
M. DJENTEMIROV

Panou de onoare

Efectuind 800 zile-muncă împreună cu soția sa, colectivitul Gheorghe Marin din Topoloveni, regiunea Pitești, a primit bani și produse în valoare de... 32.000 lei!

Asemenea sumă
Să iei, nu e g'umă.
De el spune-oricare;
E om de... va'oare!

În cadrul pregătirilor pentru festivalul bienal de teatru, tinerii din comuna Secaș, raionul Lugoj, repetă de trei ori pe săptămână piesa „Cei care rămân singuri” de Lucia Demetrius.

De trei ori pe săptămână
Ei se pregătesc cu foc;
La concurs vor să rămână
Singuri... pe întâiul loc!

Doctoriței Constanța Barbu din comuna Fundata, regiunea Stalin.

De pacienți ai grijă mare
La dispensar ca și acasă;
De-aceea spune fiecare:
Ai o purtare... sănătoasă!

Aplicând în practică învățămintele câpătate la cercul agrozootehnic, colectivității din Davidești au obținut în medie peste 100 kg mere de fiecare pom din livadă.

Umbla o vorbă-n sat
străveche cum îi veacul:
la pomul lăudat
să nu te duci cu sacul.

Dar ei, cu vrednicie,
lucrând cum slova scrie,
acum au înnoit
străvechea zicătoare:
la pomul îngrijit
să mergi cu... sacul mare!

PETRE POPA

Învățătoarea Rozalia Tomescu din satul Glimbecel, raionul Topoloveni, după terminarea cursurilor cu elevii școlii elementare, continuă cursurile... cu elevii cercului agrozootehnic.

— Frumoasă notă! Bravo ție!
— Mulțumesc, la fel!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Am casa lângă nea Tudor Săvoiu. Un gard scund și cam rar ne desparte ogrăzile. Într-o dimineață eram la fântână. Când, dincolo la vecin, aud țipete. A-runc ochii peste uluci și văd pe țafa Domnica, nevasta lui nea Tudor, cum se bătea cu pumnii în cap, vâlcărindu-se:

— Aoleu, Mitrule, ce-o fi cu tine, să nu mai ai tu zile!... Copilul meu ăl bun...

Aveau un băiat de vreo zece ani, Mitru, pe care cu câteva zile în urmă îl internaseră în spital, la oraș, să l opereze de apendicită.

„S-o fi întâmplat ceva copilului” mi-am zis eu, și am dat fuga să întreb. L-am găsit pe nea Tudor în spatele casei lui. Înhamă tăcut caii la căruță.

— Ce s-a-nîmplat, nea Tudore?

— Iaca, avem pe Mitru în spital la Severin, după cum bine știți... Cumătru-meu de la oraș ne vesti prin telefon că să ne ducem repede la spital. De ce? Știu eu? Cred că a murit copilul la operație. Degeaba mi-a cîntat mie cucuvaia alaltăier seară pe casă? Semn rău, asta-i! Uite nenorocirea...

— Las-o dracului de cucuvaie, nea Tudore! — i-am spus eu. — Nu mai crede și dumneata în prostii!...

S-a uitat la mine pieziș și a dat din cap a nedumerire. L-am rugat să mă ia și pe mine cu căruța, că aveam nîscaî treburi de aranjat la oraș.

Peste o jumătate de ceas eram afară din sat și apucam cu că-

„SEMNE
rele”

ruța pe drumul ăl mare ce duce spre Severin. Țafa Domnica, oftînd din adîncul rărunchilor, spuse:

— Dar ar pustia să dea în toate cucuvăile din lume, că a țipat, maică, pînă n-a mai putut, alaltăseară. Ba, unde mai pui că toată ziua de ieri mi s-a bătut ochiul ăsta sting. Semn rău, ce mai!... Moare copilul, să-racul.

— Ei și dumneata, țafa Domnico! Azi o operație de apendicită pentru doctori, e floare la ureche...

— Dumneata știi pe ale dumitale, noi știm pe ale noastre, asta-i! — s-a băgat în vorbă și nea Tudor.

— Ce i cu Ionel al nostru, femeie, de ia numai note proaste?
— E de vină învățătoarea că-l ascultă tocmai atunci cînd nu-și face lecția.

— Și asta, în fiecare zi, mămico!

(Desen de G. BADEA)

Dragă tovarășă Rădoi,

Nu-ți scriam scrisoarea asta, dacă nu se supăra pe mine prietena mea cea mai bună, Ioana Tănase, soția președintelui gospodăriei noastre colective din Ploșoru, comuna Daia, raionul Giurgiu.

Să vezi cum s-a întimplat tărășenia naibii. Dintr-o glumă, Dacă stai însă să judeci bine, eu sînt vinovată pentru că v-am băgat în aceeași oală pe amîndouă. Pe dumneata, soția președintelui gospodăriei colective din satul Albulești, raionul Strehăia, și pe soția președintelui nostru din Daia. Să vezi ce-am făcut. Mă duc la ea și zic: „Păcat de tine. Nu știi să-ți ranul de soție de președinte și nu trași nici un folos din situația ta, cum trage soția lui Rădoi — adică dumneata. Aceea, zic, știe s-o-nvirte din condei, adică din șîtar, că e mulgătoare. Mulge șase vaci și primește zile-muncă la fel cît ar primi pentru 12 vaci. Asta da, femeie isteată. Mulge vacile de lapte și gospodăria de... zile-muncă.

Așa am tocat-o la cap pe Ioana, de am căpiat-o. Ba, i-am pomenit și de viteii dumitale năzdrăvani, care au ajuns viticultori. Așa vitei mai zic și eu, Cum s-a nu fie cît niște țaurăși, dacă s-au hrănit cu struțuri? Noj însă n-avem vil. Și chiar dacă am avea, crezi că președintele nostru și-ar lăsa el soția să-și crească viteii în via gospodăriei? Sau Ioana, ar face o treabă ca asta? Nicîi vorbă!...Hei, dar m-am luat cu vorba

Și tocmai atunci, cînd intrăram în oraș, colac peste pupăză, o ditamai mița neagră ne a țarat calea.

— Ptiu, ptiu, ucigă-te crucea, sări țafa Domnica, stuchindu-și în sîn. Asta ne mai trebuie acuș. Semne rele, ce mai!...

Din nou prilej pentru tinguiri și vîcîreli.

De curiozitate, am mers și eu să văd ce e cu Mitru. L-am găsit pe sala spitalului, pe o bancă, într-o cămașă albă de pinză ce atîngea podeaua. Stătea de vorbă cu niște copii de seama lui. Cînd ne a văzut, s-a ridicat și ne-a ieșit bucuros înainte. Ve-nii mei au rămas locului uimiți. Apoi femeia l-a strîns la piept și mîngîindu-l a început să plîngă. Bărbatul își ștergea cu dosul mîinii, lacrimile.

— Te-a operat, Mitrule? — a întreat el.

— Oho, de-acu' o săptămînă — a grăit el vesel. — Bine ca-ți venit, să mă luați acasă.

— Ei, cum e, miți oameni buni, cu semnele aiea? — îi întreat? — Cucuvaie, ochi sting, mița neagră...

— Prostii, răspunse răsufînd ușurat, vecinul meu.

FLORIAN GRECEA

Norocul

Singurel pe-al meu ogor
Pasul tot bătînd pe loc
Eu, un timp, cum n-aveam spor,
M-am crezut... fără noroc.

Și, sătul să merg ca racul,
De cei mulți mereu rămas,
Colectivei trecui pragul
Și-am pornit cu toți în pas.

Acum, iarna-n colectivă
Cu belșug a poposit:
Fiecărui deopotrivă
I s-a dat pe ce-a muncit.

Largă, poarta curții mele
S-a deschis, să facă jocul
Carelor de roadă grele.

Și-am văzut intrînd... norocul!

TH. ANASTASIU
muncitor tipograf

Scrisoare DE SCHISA

și am uitat de Ioana noastră. Ce să-ți spun, nu seamănă cu dumneata nici cît negru sub unghie. Ea e pildă de vrednicie în colectivă. Într-o zi, asprimăvară, vine Ioana la mine și-mi zice:

— Dumitro, te știi femeie harnică. Bărbatu-tău e acum șeful nostru de echipă. Noi însă, trebuie să fim exemplu de harnicie, să nu se spună că sîntem protejate, eu de bărbatu-meu, președintele, și tu de bărbatu-tău, șeful de echipă.

Și de-atunci, mereu am fost frunță în muncă. Pe Ioana însă, n-am putut-o întrece. Ea are 400 de zile-muncă, eu 370. Dar, nici un ceas din aceste zile-muncă nu l-am dobîndit prin favoare.

În ultimul timp, bărbatul meu a ajuns brigadier. E vrednic, nici vorbă, că altfel nu-l numeau. Și mă mindresc cu el, dar vorba Ioanei, de-acum trebuie să știu și mai harnică, să nu se spună că mă protejează brigadierul.

Ți-am povestit toate astea, tovarășă Rădoi, ca să vezi cum se muncește în gospodăria noastră. Dar era să uit să spun ce-am pățit cu Ioana, cînd i-am vorbit de dumneata. M-a ascultat, a făcut ochii mari și m-a privit lung. Apoi, mi-a pus dosul palmei pe frunte și a zis mîhnit: „Ai călduri, Dumitro, și căm vorbesti în dodii. Intinde-te pe rogojina aia, un minut, două, că-ți trece”.

Vedeți, așa e Ioana noastră. Păcat că nu ești mai aproape de noi, că sfatul ei te-ar ajuta.

Cu mine a fost mai ușor, că eu glumeam. Dar cu dumneata, e mai greu, că ceea ce faci, nu e glumă. N-ai putea lua exemplu de la ea? Te-ar scuti de multe necazuri, de unele zvonuri care au ajuns pînă la mine și de scrisori din astea, pe care ți-o scriu eu acum. Dacă vrei să-mi răspunzi, îți va fi tare ușor. Adresa mea o ai aici. S-auzim de bine.

DUMITRA BONTEANU
colectivistă satul Ploșoru,
comuna Daia, raionul Giurgiu

Prin construirea unor lucrări de îndigniri, peste 300 ha, de teren arabil ale colectivităților din com. Zăvideni, raionul Drăgășani, au fost redat agriculturii.

— Gata, vere, la primăvară nu ne mai putem plimba pe cîmp!!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

— Îi dădui leacul dumitale, dar după două zile a murit!
— Ce ghinion! Dacă trăia, se făcea bine în patru zile!

(Desen de A. PAVEN)